

En un poblet molt petit de l'Índia hi viu la Piu,
una nena curiosa, amb molta imaginació i estimada
per tothom.

La Piu té una amiga molt especial: una elefanta.
Es van conèixer en un moment decisiu i, des d'aleshores,
la seva amistat és capaç de transformar-ho tot.
Juntes s'enfrontaran a un gran repte per salvar el poble.

Una història que ens recorda que, quan ens ajudem,
podem trobar solucions sorprenents.

La hathi i la piu



Text: Víctor López i Raquel Agorreta
Il·lustracions: Andrea Francín



Dedicat a totes les nenes i nens de l'Índia i del món que han nascut en camins difícils.

– ONG Kolam

A la família de l'asram de Maheshwar per obrir-me les portes de casa seva i ser la inspiració d'aquestes il·lustracions.

A la Dolors, la Diana i l'ONG Kolam per confiar plenament en mi per donar vida a aquest bonic conte solidari.

– Andrea Francín

Edició: Àrea de Serveis a les Persones i Drets Socials de l'Ajuntament de Reus.

Text: Víctor López i Raquel Agorreta.

Il·lustracions i maquetació: Andrea Francín.

Revisió lingüística: Servei d'Assessorament Lingüístic (SAL) de l'Ajuntament de Reus.

Impressió: Arts Gràfiques Rabassa.

Dipòsit legal: DL T 737-2026

Primera edició: setembre de 2026.

Reservats tots els drets sobre el text i les il·lustracions de l'obra.

Aquest conte ha estat possible gràcies a la col·laboració de:

La hathi i la piu





Un dia, la Piu anava caminant pels voltants del seu poble, cantant, xiulant i mirant els ocells. La Piu i els ocells tenien un do en comú: podien volar, ells amb les ales i ella amb la imaginació.



De sobte, li va semblar sentir un brunzit que venia de molt lluny:

—Brrr!

Va parar l'orella un altre cop amb molta atenció.

—Brrr! —va tornar a sentir.

Brrr!!

Brrr!!



La Piu va anar corrents cap al so. Pel camí, va passar per davant de l'escola. Li agradava anar-hi perquè hi aprenia i hi jugava amb amics i amigues. Era una escola petiteta amb molt pocs llibres. Tot i això, la mestra l'ensenyava a llegir contes, a escriure i a ballar.

—Brrr!



Brrr!!



La Piu va continuar i va córrer fins que va arribar a la botiga.
Al poble només n'hi havia una.

—Què passa, Piu? Com és que tens tanta pressa? —va dir en Vikas,
el botiguer.



—He sentit un soroll! Vull saber què passa!

—Brrrr! —es va tornar a sentir.

—Adeu, Piu!

—Adeu, Vikas!

La Piu va córrer un altre cop cap al soroll fins a arribar a la consulta de la metgessa, que ajudava molt a tothom i posava vacunes perquè ningú es posés malalt. Per aprendre a ser doctora, va anar a estudiar a una ciutat molt gran, molt lluny del poble. Durant la visita, van beure txai juntes.

—Brrr! —es va tornar a sentir. Cada vegada el so venia de més a prop.





La Piu continuava corrent i es va aturar davant del pou. Necessitava beure aigua de tant córrer! Al pou hi anava a buscar aigua per portar-ne a casa i poder cuinar, dutxar-se i beure.

—Brrr! —va tornar a sentir.

Ara ja es trobava ben a prop i el soroll se sentia molt fort.





De sobte, va veure una elefanta atrapada en una trampa de caçadors furtius. La Piu, amb esforç i paciència, va ajudar-la a escapar del parany i juntes van marxar cap a casa.

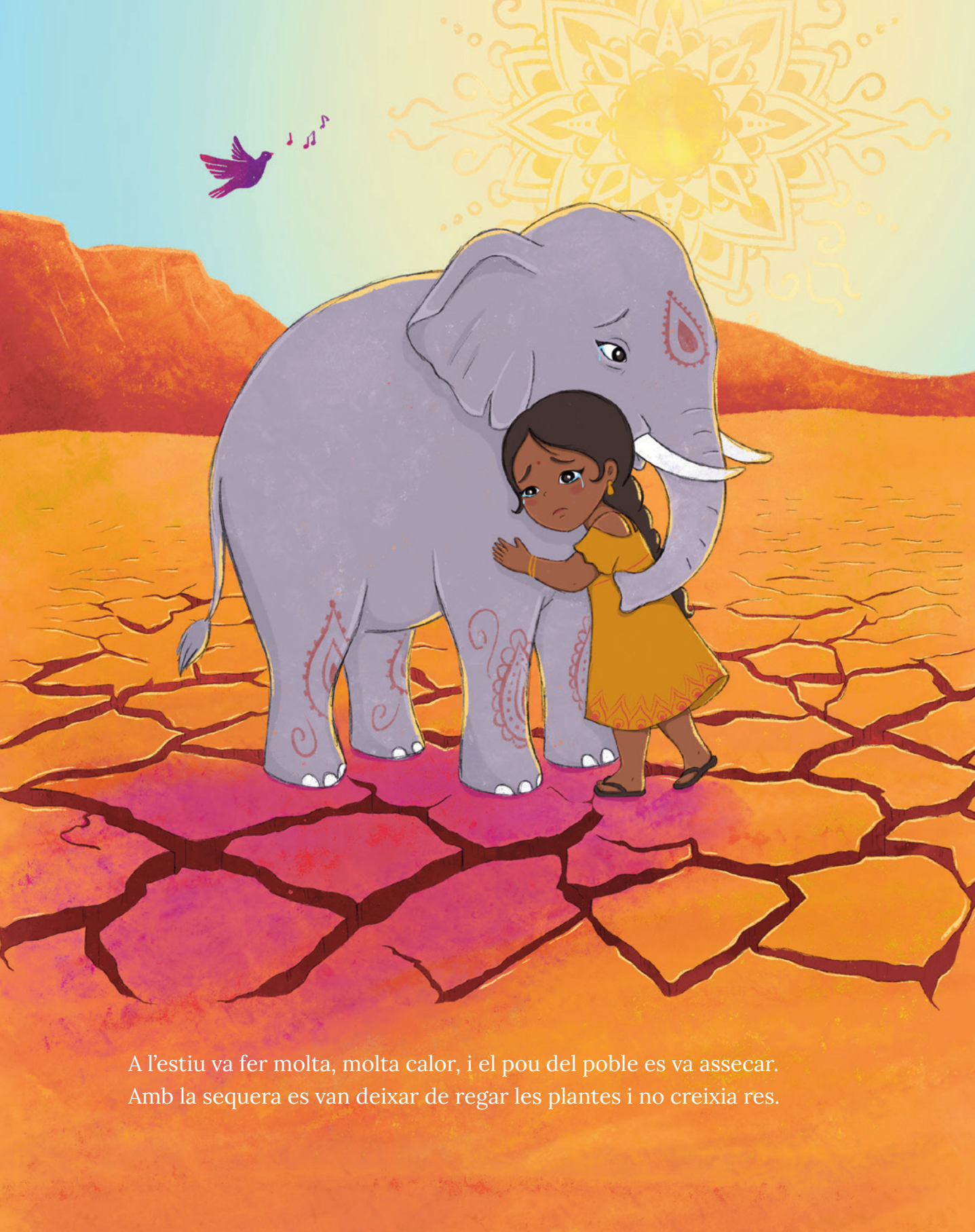
—Brrr! —cridava la Hathi d'alegria!

La Piu l'havia salvat!

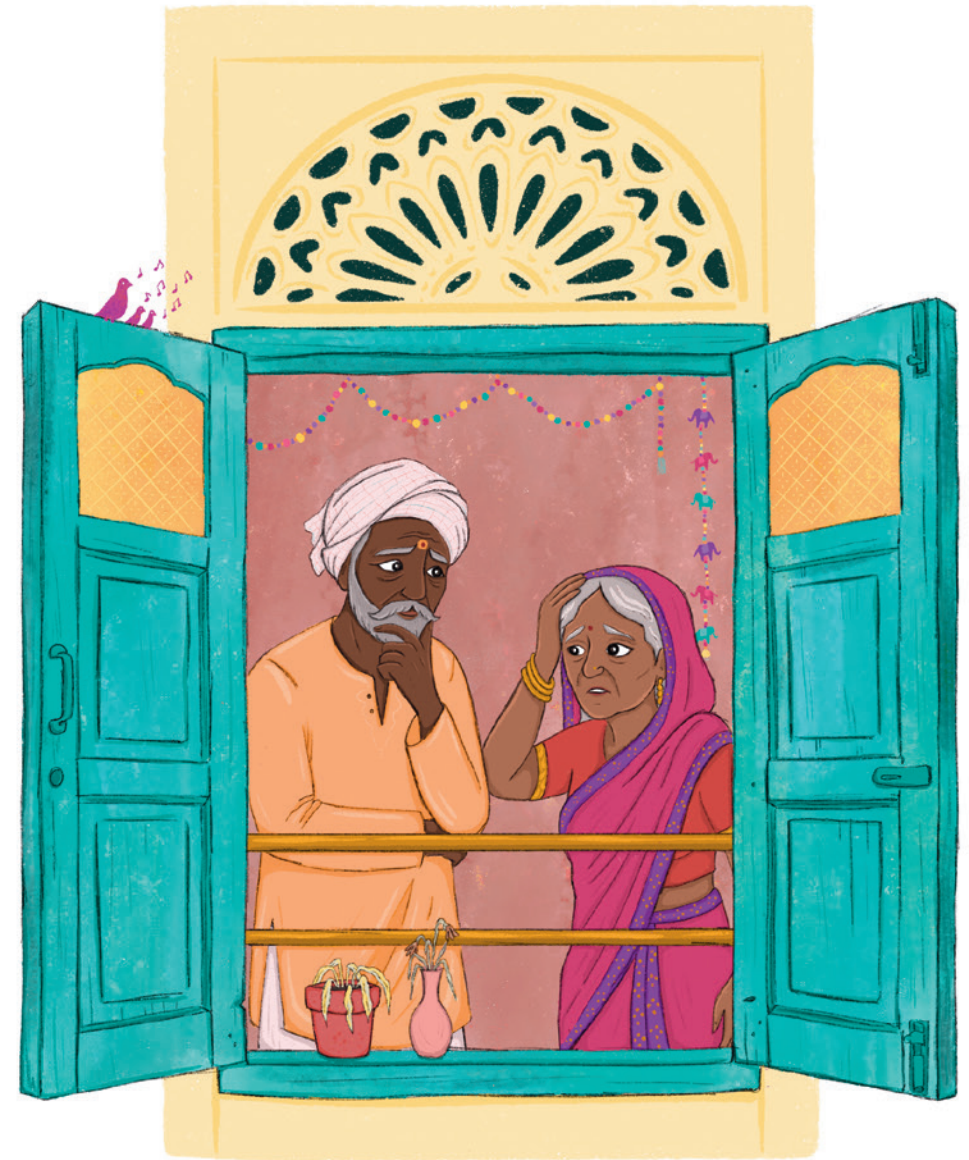




Des d'aquell moment, la Piu i la Hathi
van ser molt bones amigues.



A l'estiu va fer molta, molta calor, i el pou del poble es va assecar.
Amb la sequera es van deixar de regar les plantes i no creixia res.



Tots els habitants del poble estaven molt preocupats perquè
sense aigua era impossible conrear els camps i es quedarien
sense menjar.



La Piu i la Hathi van tenir una idea molt bona i van anar juntes al pou.

La Hathi, amb la seva llarga trompa, va poder agafar la poca aigua que quedava al fons del pou, que semblava sec del tot. Totes dues van tornar molt contentes cap al poble.





Quan van arribar als camps, la Hathi va fer:

—Brrrr!

I va regar les plantes amb la trompa. Tot va tornar a créixer i les famílies es van poder menjar les verdures que havien conreat.

—Brrrr! —aquesta vegada va ser la Hathi qui havia salvat el poble!

Kolam va néixer l'any 2015. Actualment, desenvolupa projectes d'acollida d'infants en situació de vulnerabilitat, d'educació i d'identificació de persones al districte d'Udaipur.

A les zones rurals, també promou l'alfabetització de dones adultes, els grups de suport mutu i l'agricultura familiar. A través d'aquests programes, les famílies reben llavors, materials i formació per poder conrear els seus propis aliments.

En una ocasió, mentre les famílies parlaven de les dificultats per accedir a l'aigua per regar els camps, una nena petita va fer una proposta. Es deia Piu. Aquest conte s'inspira en ella i en la seva gran idea.





Brrrr!!⁶

Els ocellets volen
per tot el conte...
Quants n'hi ha?

